

Να εύχεται να μεγαλώνεις σαν την Αλεξάνδρα Μαντζόν!

Η Ροδίτισσα με την πολύπλευρη δράση και την πολιτιστική προσφορά

Ροδούλα Λουλουδάκη

Δευτέρα 8 Απριλίου 2019 10:04 AM

Αναγνώστηκε 3405 φορές

SHARE THIS ARTICLE

f Facebook (https://www.facebook.com/dialog/share?app_id=1448690682025831&href=https%3A%2F%2Fwww.rodiki.gr%2Farticle%2F412719%2Fna-eyxesai-na-megalwneis-san-thn-alexandra-mantzon&redirect_uri=http%3A%2F%2Fwww.rodiki.gr%2Farticle%2F412719%2Fna-

eyxesai-na-megalwneis-san-thn-alexandra-mantzon)

🐦 Twitter (<https://twitter.com/intent/tweet?text=%CE%9D%CE%B1+%CE%B5%CF%8D%CF%87%CE%B5%CF%83%CE%B1%CE%B9+%CE%BD%CE%B1+%CE%BC%CE%B5%CE%B3%CE%B1%CE%BB%CF%8E%CE%BD%CE%B5%CE%B9%CF%82++%CF%83%CE%B1%CE%BD+%CF%84%CE%B7%CE%BD+%CE%91%CE%BB%CE%B5%CE%BE%CE%AC%CE%BD%CE%B4%CF%81%CE%B1+%CE%9C%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B6%CF%8C%CE%BD%21+&url=https%3A%2F%2Fwww.rodiki.gr%2Farticle%2F412719%2Fna-eyxesai-na-megalwneis-san-thn-alexandra-mantzon>)

✉ Share via email (mailto:?subject=Η ΡΟΔΙΑΚΗ - Να εύχεσαι να μεγαλώνεις σαν την Αλεξάνδρα Μαντζόν! &body=Η Ροδίτισσα με την πολύπλευρη δράση και την πολιτιστική προσφορά%0D%0A%0D%0AΠερισσότερα στο <https://rodiki.gr/article/412719/na-eyxesai-na-megalwneis-san-thn-alexandra-mantzon>)

🔗 Αντιγραφή συνδέσμου

Γράφει

Ροδούλα Λουλουδάκη

Ματζόν (tag/Ματζόν)

Ρόδος (tag/Ρόδος)

Είναι αρχόντισσα η Αλεξάνδρα Μαντζόν από εκείνες τις λιγοστές της Ρόδου, που το όνομά τους συνδέθηκε με την ιστορία της. Μέχρι και σήμερα ο αέρας που αποπνέει, μέσα από το φέρσιμο και το ντύσιμό της, δηλώνει τις επιρροές που είχε τα 42 ευτυχισμένα χρόνια που έζησε με τον Ιταλό μηχανικό και εργολάβο Φραγκίσκο Μαντζόν ο οποίος από το 1936 επέλεξε τη Ρόδο για να ζήσει και να δημιουργήσει.

Αν θέλεις να ευχηθείς σε κάποιον να μεγαλώσει όμορφα και να συνεχίζει να εργάζεται χρησιμοποιώντας ένα δυνατό μυαλό, θα μπορούσες άνετα να του ευχηθείς να μοιάσει στην Αλεξάνδρα Μαντζόν. Το σκέφτηκα αυτό όταν την είδα μέσα σ' όλα τα καλά της και ανάμεσα στα κορίτσια της την Ειρήνη και τη Μαίρη να με περιμένει εκείνο το βράδυ στο σπίτι της, με την ιταλική φινέτσα. Τι άλλο να θέλει κανείς πέρα από το: να ζήσει όμορφα, να μεγαλώσει όμορφα και να 'χει να πει ιστορίες.

ΕΡ. Ο πατέρας σας ξεκίνησε από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου να δημιουργεί την περιουσία του. Πώς βρέθηκε εκεί;

Ο πατέρας μου, ο Αναστάσης Κατσαρός, ένας λεβέντης Ροδίτης από τη συνοικία των Αγίων Αναργύρων, έφυγε νέος στην Αίγυπτο και εγκαταστάθηκε στην Αλεξάνδρεια όπου ασχολήθηκε με το χονδρεμπόριο. Ναύλωνε καΐκια και φόρτωνε από τη Ρόδο ξυλεία και καΐσια που ήταν περίφημα καθώς και άλλα φρούτα. Παρέμεινε στην Αλεξάνδρεια 20 χρόνια, από το 1899 έως το 1919. Οι Ροδίτες πήγαιναν να εργαστούν και να δημιουργήσουν στην Αίγυπτο όπως έκαναν οι Καζούληδες, οι Βενετοκλήδες και άλλοι. Ο πατέρας μου εκεί δημιούργησε καλή οικονομική κατάσταση και έστειλε χρήματα κι αγοράστηκε ένα αγρόκτημα στο Καντυλλί, τη σημερινή Ιξιά όπου χτίστηκε ένας από τους πολλούς πύργους που οι Ροδίτες από τα Μαράσια, όπως έλεγαν τις ενορίες της πόλης, τους χρησιμοποιούσαν ως θερινή κατοικία.

ΕΡ. Κι η οικογένεια της μητέρας σας είχε το εργοστάσιο της ροδίτικης μακαρονοποιίας!

Όταν ο πατέρας μου επέστρεψε στη Ρόδο, παντρεύτηκε την Ειρήνη Τσιμέτ, κόρη βιομηχάνου της εποχής που είχε δημιουργήσει το εργοστάσιο μακαρονοποιίας το οποίο τροφοδοτούσε όλα τα Δωδεκάνησα με μακαρόνια, κριθαράκια και άλλα. Το εργοστάσιο βρισκόταν στην περιοχή της Μητρόπολης και απασχολούσε πολύ προσωπικό. Έκαναν τέσσερα κορίτσια εκ των οποίων η μικρότερη ήμουν εγώ που στα 92 μου σήμερα είμαι η μοναδική εν ζωή. Ο πατέρας μου ήταν Έλλην υπήκοος και πλήρωνε τέλος παραμονής στην κατεχόμενη από τους Ιταλούς Ρόδο. Αυτός ήταν κι ο λόγος που δεν μπορούσε να αναπτυχθεί ιδιαιτέρως επαγγελματικά όταν γύρισε. Μεγαλώσαμε στη συνοικία του Αγίου Γεωργίου και θυμάμαι όταν ήμασταν μικρές που μας πήγαινε για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου, στο Ελληνικό Προξενείο στην οδό Ιωάννη Καζούλη όπου γινόταν δοξολογία και ακολουθούσε δεξίωση. Εγώ η μικρότερη κρατούσα την ελληνική σημαία και τραγουδούσαμε τον ελληνικό εθνικό ύμνο.

ΕΡ. Με τι απασχολήθηκε ο πατέρας σας λοιπόν;

Ο πατέρας μου, όπως σας είπα, ως Έλλην υπήκοος είχε περιορισμένες δυνατότητες για εργασία. Εκτός της δημιουργίας ενός περίφημου καφεενείου της εποχής, ασχολιόταν και με το κτήμα στο Καντυλλί όπου καλλιεργούσε ελαιόδεντρα και ζαρζαβατικά, με τη βοήθεια ενός Οθωμανού της Ρόδου του Ντουρμούς, αλλά και Τριαντενών και κοριτσιών από την Παστίδα που έρχονταν και βοηθούσαν. Το κτήμα συνόρευε μ' αυτό του γιατρού Βίκτορ Μας που επίσης απασχολούσε τον Ντουρμούς. Αυτός έσπερνε, αυτός θέριζε, αυτός αλώνιζε, έπαιρνε τα ενιά και έδινε το ένα δέκατο

σ' εμάς. Οι Έλληνες και οι Οθωμανοί είχαμε άριστες σχέσεις. Αυτό το αγρόκτημα ήταν ο λόγος που η οικογένεια δεν πείνασε όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Το καλοκαίρι, η οικογένειά μας έμενε στον πύργο στην παραλιακή οδό της Ιξιάς, στον οποίο πηγαίναμε με το κάρο φορτωμένο τον απαραίτητο ρουχισμό.

ΕΡ. Η μικρή Αλεξάνδρα πού πάει σχολείο και σε τι γλώσσα μαθαίνει γράμματα;

Σχολείο δημοτικό πήγα στο Καζούλειο, μέχρι την Ε' τάξη οπότε και ο Ντε Βέκι έκλεισε τα ελληνικά σχολεία και πήγα στο Ορφανοτροφείο Θηλέων και επανέλαβα την Ε' τάξη, στα ιταλικά. Μας δίδασκαν Ιταλίδες καλόγριες 12 διαφορετικά μαθήματα, ενώ παράλληλα πήγαινα και στο κατηχητικό που ήταν κάτι σαν κρυφό σχολείο και μάθαινα τα ελληνικά.

ΕΡ. Μέσα στον πόλεμο χάσατε ωστόσο ξαφνικά τον πατέρα σας!

Το 1942, από πνευμονία, μετά από μια διαδρομή που έκανε με καταρρακτώδη βροχή από το Θέρμαι μέχρι τον Άη Γιώργη όπου μέναμε. Τον χάσαμε μέσα σε δύο μέρες ήμουν 15 χρονών. Την Τετάρτη βράχηκε, την Παρασκευή πέθανε. Ο κόσμος που τον είχε δει την Τετάρτη στην αγορά δεν μπορούσε να το πιστέψει, ούτε κι εμείς.

ΕΡ. Μέχρι που άλλαξε η ζωή σας γνωρίζοντας τον Ιταλό μηχανικό, έναν αριστοκράτη της Ρόδου που παντρευτήκατε!

Πήγα να εργαστώ ως δακτυλογράφος στο Τεχνικό Γραφείο του Φραγκίσκου Μαντζόν, του Ιταλού από το Τορίνο που το 1936 ήρθε στη Ρόδο ως ιδιώτης μηχανικός-εργολάβος και έφτιαξε το γραφείο του στην οδό Αλεξάνδρου Διάκου. Έναν λάτρη της Ρόδου, ένα φιλέλληνα ο οποίος δεν θέλησε ποτέ να επιστρέψει στην Ιταλία, κι έμεινε στη Ρόδο αναλαμβάνοντας έργα του δημοσίου και ιδιωτικά πάντα με γνώμονα την ποιότητα αφού είχε για την εποχή τα τελειότερα μηχανήματα και όχι το χρήμα. Με τον Φραγκίσκο Μαντζόν, παντρευτήκαμε μετά από δυνατό αίσθημα, κι έγινε ο σύντροφος της ζωής μου για 42 χρόνια μέχρι που έφυγε από τη ζωή.

ΕΡ. Εκείνες τις εποχές παντρευτήκατε Ιταλό! Μπορεί να μην ήταν

στρατιώτης ή αξιωματικός, αλλά ήταν Ιταλός. Πόσο το σήκωναν αυτό τα ήθη της εποχής;

Στην αρχή η μητέρα μου ξαφνιάστηκε όμως ο θείος μου της είπε «τη ζητάει ένας τόσο αξιοπρεπής άνθρωπος, κι εσύ το σκέφτεσαι;». Ζήσαμε μαζί ευτυχισμένα 42 χρόνια, κάναμε τρία αξιολάτρευτα παιδιά όπως αξιολάτρευτα είναι και τα εγγόνια μου και ποτέ στην κοινή μας ζωή δεν μ' έλεγε «Αλεξάνδρα». Μ' έλεγε «χαρά μου», «ζωή μου». Είχαμε τρία θέματα που δεν ήταν συνηθισμένα: διαφορά ηλικίας, θρησκεύματος, γλώσσας. Τίποτα δεν στάθηκε εμπόδιο. Τον βοήθησα στη γλώσσα, κάναμε καθολικό γάμο και θρησκευτικό... Εγώ αγαπούσα τον άντρα μου, δεν με απασχολούσε αν πούμε πως θα βαπτιστούν τα παιδιά.

Συμφωνήσαμε και ο Ανδρέας, ο πρώτος βαπτίστηκε καθολικά, η Ειρήνη και η Μαίρη ορθόδοξα. Δεν μου χαλούσε το χατίρι. Μαζί του μιλούσα ιταλικά, τα παιδιά του μίλαγαν ελληνικά. Όλο αυτό όμως μας έδινε επιρροές και ερεθίσματα, μας άνοιγε τους ορίζοντες. Πηγαίναμε σε δύο εκκλησίες, πολλές φορές γιορτάζαμε δύο φορές το Πάσχα. Στάθηκα δίπλα του στη δουλειά ενισχύοντας την προσπάθειά του και όταν τα παιδιά έφυγαν για τις σπουδές τους ανέλαβα δραστηριότητα. Εν λευκώ μου ανέθεσε τη διαχείριση και την οικονομική διαχείριση της επιχείρησης. Εργολαβίες, δημόσια έργα και ιδιωτικά, ο γιος μου ανέλαβε τα λατομεία.

ΕΡ. Ωραία ζωή ζήσατε και ζείτε ακόμη.

Όλη μου η ζωή ήταν προσφορά στον άντρα μου, στα παιδιά μου, στους Συλλόγους. Στο Σύλλογο Αναπτύξεως που έκανε αξιόλογες εκδηλώσεις, μεταξύ άλλων στηρίξαμε τον αντιδήμαρχο Πολιτισμού επί δημαρχίας Σάββα Καραγιάννη, το Νίκο Χατζηνικήτα, στην αναβίωση των Ανθεστηρίων, της ανοιξιάτικης γιορτής. Στον Πολιτιστικό Σύλλογο Γυναικών Ρόδου που με πρόεδρο τη Χρυσούλα Καϊλή, συμμετείχαμε σε διεθνή συνέδρια μεταξύ των οποίων στο Μαρόκο και αλλού. Ήμουν μέλος του Λυκείου Ελληνίδων και αντιπρόεδρος του Συλλόγου των «Ιταλών πρώην συμμαθητών που γεννήθηκαν στη Ρόδο και των Ροδίων συμμαθητών». Κάθε χρόνο κάναμε στην Ασίζη εκδηλώσεις όπου συγκεντρώνονταν οι πρώην συμμαθητές από παντού, με μεγάλη συγκίνηση και ενθουσιασμό. Τραγουδάγαμε «το γιλεκάκι που φορείς», το «Μπαρμπαγιάννη με τις στάμνες», γινόταν δέηση για την ειρήνη των λαών, περιφορά της εικόνας της Παναγίας της Φιλερήμου και παρέλαση. Αυτή ήταν η ζωή μου. Δούλεψα πολύ, απέκτησα πολλά, πρόσφερα πολλά.

Η Αλεξάνδρα Μαντζόν σήμερα

Με τον Δημήτρη Αβραμόπουλο σε μία από τις πολλές δημόσιες εμφανίσεις της

Όταν με τα κορίτσια πήγαινε κατηχητικό για να συνεχίσει να διδάσκεται τα ελληνικά γράμματα (η πρώτη αριστερά)